

JA ELLER NEJ?

Af Asger Aamund, den 11. september 2015

Den 14. juli, som er Frankrigs nationaldag blev Præsident Hollande interviewet på Fransk tv. Her meddelte han, at det nu var på tide at danne en EU-regering, som skulle omfatte avantgarden af EU-lande. Den 19 juli fulgte Angela Merkel trop og erklærede i tyske medier, at det er nødvendigt med en EU-regering sådan som Frankrig og Tyskland ofte har foreslået. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble udtalte, at den kommende EU-regering skulle dannes af 'EU's hårde kerne' som han udtrykte det. Så kom der endeligt hul på bylden. De centrale europæiske politikere er nu klar til at realisere den tidligere Kansler Helmut Kohls værste mareridt: et Europa i to hastigheder. I løbet af de næste 5 år vil vi se konkrete planer for dannelsen af en letvægts-føderation med en fælles finanspolitik som omdrejningspunkt omfattende de toneangivende EU-stater. De ikke-deltagende EU-lande, herunder Danmark, vil fortsat være bundet sammen af et tæt markedssamarbejde, men vil stå uden for den politiske integration, der var den centrale forudsætning i den originale Rom-traktat fra 1957.

Denne epokegørende erklæring fra Merkel-Hollande er gået hen over hovederne på de danske mediebosses, der ikke har fundet nyheden værdig til omtale i dansk presse. Vore politikere har ligeledes valgt at ignorere denne ouverture til planerne om en ny struktur for det europæiske samarbejde og holder fast i den forstenede forestilling om, at også det fremtidige samarbejde omfatter samtlige EU-lande, der politisk ikke kan bevæge sig hurtigere end, at alle 28 stater skal kunne følge med og være enige. Det forekommer jo også en kende sjusket, at bede danskerne om at stemme ja til ophævelsen af retsforbeholdet og lægge det fremtidige ansvar i et EU, der er under afmontering og som planlægges genopført i en ny model.

Ikke desto mindre har Merkel og Hollande truffet en rigtig beslutning. Det er bydende nødvendigt at modernisere og revitalisere det politiske samarbejde i Unionen, hvis fællesskabet fortsat skal kunne bestå og udvikle sig. Den politiske integration i EU gik i stå for 15 år siden og politisk ligger Unionen i dag i ruiner.

EU er en økonomisk kæmpe, men en politisk dværg. I den accelererende migrantkatastrofe har EU vist sin totale afmagt. Når ikke man kan løse sine problemer kan man jo altid smøre dem af på andre. Og det er lige, hvad EU-toppen foreslår ved at mase medlemsstaterne til at modtage et ubegrænset antal migranter, hvoraf kun en fjerdedel med lidt god vilje kan kategoriseres som vaskeægte flygtninge. Denne jammerlige plan er dømt til mislykkes. For det første fordi de østeuropæiske medlemsstater har valgt den japanske model, der minimerer indvandring af mennesker med islamisk baggrund. Den ungarske regeringschef Viktor Orban henviser til det osmanniske åg, der gennem århundreder har tyranniseret Sydøsteuropa. Det kommer ikke til at ske igen, forsikrer Orban. For det andet, fordi migrantkatastrofen ikke kan afværges ved at åbne grænserne og lade sig opsluge af en migrant-tsunami. Vi har derimod brug for en offensiv og konstruktiv plan, hvis vi skal hjælpe mange millioner mennesker hurtigst muligt uden at ofre EU's velstand og velfærd.

Hvad skal EU så gøre i stedet? Præsident Donald Tusk burde under stor mediebevågenhed være i konstant pendulfart mellem Teheran og Riyadh for at tvinge de store flygtningeproducenter Iran og Saudi-Arabien til at tage mod deres egne ofre. Iran og Saudi-Arabien udkæmper i disse år en stedfortræderkrig i Syrien og Iraq. Sauderne kanalisere milliarder af petro-dollars ind i Sunni-militserne inklusive Islamisk Stat, der ikke ville være kampdygtig uden enorme pengestrømme fra de arabiske oliestater. På den anden side finansierer Iran de shiitiske styrker og militser i både Syrien og Iraq og sørger for, at en lavine af moderne russiske våben holder liv i krigen og flygtningeproduktionen. Uden denne stedfortræderkrig ville der ikke

være et flygtningeproblem af betydning. Der er jo tradition for at krigsførende parter beskytter deres egne tilhængere, men ikke her. Iran har tværtimod lukket grænserne for shia-muslimske flygtninge. Og kærlighedens og fredens religion forhindrer sunni-flygtningene i at opnå ly og beskyttelse i Saudi-Arabien. I stedet har sauderne netop opført en højteknologisk grænseinstallation, der løber langs grænsen til Iraq. Den er udstyret med en mægtig sandvold, tre rækker pigtrådshegn og vagttårne så langt øjet rækker forsynet med radar, natkikkerter og helikopterbårne indsatsgrupper, som hurtigt kan nedkæmpe udmattede flygtningefamilier, der er undsluppet krigens gru. Sauderne vil naturligvis argumentere med, at man jo ikke kan forlange, at Saudi-Arabien både skal kunne finansiere en dyr krig og et ekstremt kostbart grænseværn og så også tage sig af flygtninge. Sauderne tror mere på den nuværende arbejdsdeling, hvor sunni- og shiastaterne producerer flygtninge og vi europæere betaler for deres beskyttelse og fremtidige liv. I denne opgavefordeling ligger der tilmed en betydelig sidegevinst kontant formuleret af salig oberst Gadaffi: " Vi erobrer Europa. Ikke med kanoner og kampvogne, men med kvinder og barnevogne". Vogterne af de hellige shia-og sunnibastioner er ikke blinde for fordelene ved en stærk muslimsk tilstedeværelse i EU-staterne.

Opgave nummer ét er således at tvinge Iran og Iraq til at åbne grænserne og tage mod de flygtningestrømme, de selv har produceret. Dernæst skal den fremtidige hjælp organiseres efter jordskælvsprincippet: Vi flyver jo ikke Katmandus befolkning til EU efter et jordskælv. Vi sørger for en luftbro, der bringer mad, vand tæpper, telte og medicin derud så hurtigt som muligt. EU bør sammen med FN på samme måde organisere migrant centre i de Nord- og Vestafrikanske lande uden omkostninger for værtslandene.

EU's ledelse er milevidt fra moderne og konstruktive løsninger på migrantkatastrofen. Derfor kommer folkeafstemningen ikke til at handle om ja eller nej til retsforbeholdet, men om ja eller nej til EU. Hvor mange danskere tør mon den 3. december købe sig ind i en ejendom, der er dømt til nedrivning?